

ZPRÁVY Z MEDŽUGORJE

č. 10 /1990

2. ročník

Dne 25. října 1990 dala Matka Boží duchovní vzkaz:

"DRAHÉ DĚTI! DNES VÁS ZVU, ABYSTE SE ZVLÁŠTNÍM ZPŮSOBEM MODLILY A PŘINÁŠELY OBĚTI A DOBRÉ SKUTKY ZA MÍR VE SVĚTĚ! SATAN JE SILNÝ A VŠEMI SILAMI SE SNAŽÍ ZNIČIT POKOJ, KTERÝ PŘÍCHÁZÍ OD BOHA. PROTO, DRAHÉ DĚTI, MODLETE SE ZVLÁŠTNÍM ZPŮSOBEM SE MNOU ZA MÍR! JÁ JSEM S VÁMI A PŘEJI SI POMOCI VÁM SVÝMI MODLITBAMI A PŘEJI SI VÉST VÁS CESTOU POKOJE. ŽEHNÁM VÁM SVÝM MATEŘSKÝM POŽEHNÁNÍMI NEZAPOMEŇTE ŽÍT POSELSTVÍ MÍRU! DĚKUJI VÁM, ŽE JSTE PŘIJALY MOU VÝZVU!"

+++

Kardinálové o Medžugorji

Skončila doba totality i v naší vlasti a na mnoho tradičních míst spojených se jménem Panny Marie se opět začínají konat poutě, které mají v podstatě soukromý charakter. Oficiální poutě se totiž mohou konat teprve po církevním schválení, které bývá zpravidla vázáno na nějakou nadpřirozenou událost. Iuto směrnici je dosud nutno dodržovat i v případě Medžugorje, což se důsledně dodržuje, i když na toto místo docházejí velké poutní skupiny za účasti biskupů. Nicméně vše spěje k tomu, že po ukončení zjevení bude i v tomto případě vydán souhlas k oficielním poutím.

Protože v roce 1984 vznikly nejasnosti o charakteru poutí v Medžugorji, vysvětlil arcibiskup Frane Franič ze Splitu, že oficiální poutí je poutí vedená biskupem nebo kardinálem, a to slavnostním způsobem. Protože někteří nadále nebrali v úvahu toto vysvětlení a zakazovali pouti, vyslovil kardinál Joseph Ratzinger, prefekt vatikánské Kongregace pro víru, zcela zřetelné stanovisko (Einladung zum Frieden, Linz, 1987 - str. 159): Zákaz oficiálních poutí přece neznamená, že soukromé skupiny a jednotlivci tam nemohou jít!

Kardinál Joseph Grey, arcibiskup ze Saint Andrews a Edinburgu, člen vatikánské Kongregace pro svátosti, klérus a evangelizaci národů, konstatoval (Italieni in Scozia, Glasgow, okt.-nov. 1987, str. 12): "Vím, že Svatý otec chtěl Mariánský rok kvůli zjevení v Medžugorji. Vím, že papež mariánské zjevení v Medžugorji přijímá, protože to, co potvrzuje pravost těchto zjevení, jsou jejich plody!"

+++

Biskup Pavel Hnilica z Říma řekl:

"V souvislosti s Medžugorjem jsem byl již často tázán, zda jako biskup lidem radím, aby tam jeli, nebo ne. Říkám k tomu vždy, že podle mého mínění by katolíci neměli být neteční. Jestliže slyším, že do Medžugorje přicházejí miliony poutníků, tisíce kněží, mnozí biskupové, potom musím jako křesťan být zvědavý: Co se to tam děje? Již devět let se zjevuje Matka Boží - je to pravda nebo ne? Jestliže je to pravda, tak tam musím jít, protože Bůh nám chce říci něco důležitého. Nechci zůstat nečinný, když vím, že existuje místo, kde nám chce skrze Marii něco říci. Musím vědět, je-li to pravda, nebo ne, neboť to je něco neobyčejného, něco závažného. Žádný křesťan, žádný biskup ani kněz nemá zůstat lhostejný, když slyší, že se tam děje něco tak důležitého. A kdyby to neměla být pravda, pak se chci o tom přesvědčit. Je to tedy do určité míry křesťanská a občanská povinnost, sám se přesvědčit."

Biskup Hnilica zdůrazňuje, že není zakázáno jít do Medžugorje. Těm, kteří se ho na to ptají, vždy odpovídá, že je to falešný přístup.

Medžugorje je de facto dovolené, neboť církve by se musela již dávno proti tomu vyjádřit, kdyby tam, kam přecházejí miliony lidí, něco z hlediska teologického, biblického nebo morálního nebylo v pořádku. Něco takového církev neřekla, a proto je prakticky dovoleno jet tam na poutí, modlit se tam atd.

Ke konečnému vyjádření kompetentních církevních míst ještě nedošlo a musíme je očekávat s ochotou, že se mu podrobíme. Do té doby však i církevní hierarchie očeká-

vá, že po ovoci se pozná, jakého druhu je ten "strom", zda přináší dobré nebo špatné ovoce.

Bude-li na nespočetném množství lidí patrné, že přijali Mariinu poselství a změnili svůj život ve smyslu naprosto rozhodného obrácení, bude to patřit k nejkrásnějším plodům Medžugorje.

Nic nestojí v cestě tomu, abychom Mariinu výzvu přijali a pokusili se ji uskutečnit, neboť - to potvrzují mezitím skutečně již tisíce kněží z celého světa, kteří se staví za Medžugorje - v těchto poselstvích není nic, co by odporovalo církevnímu učení.

+++

Obrácení je milost, která nám pomáhá žít neustále s Bohem

Není na světě člověka, který by v hloubce své bytosti nechtěl být šťastný. Každý touží po radosti, pokoji, jednoduše každý se chce cítit šťastný, zajištěný, spasený. Když někdo něco koná, dělá to proto, aby dosáhl toho, po čem celým svým bytím touží. Zeptáme-li se, proč je tomu tak, najdeme odpověď v sobě. Nesmírně dobrý Bůh vtiskl do lidského srdce tuto velkou a vřelou touhu. Je součástí naší podstaty. Nebyli bychom tím, čím jsme, kdyby tomu tak nebylo.

Položme si otázku, jak dosáhnout štěstí, radosti, pokoje, jistoty, spásy...? Je jen jedna možnost: Obrátit se, to znamená vyjít vstříc volání nebe: "Přiblížilo se království Boží, obraťte se a věřte evangelium" (Mk 1, 15). Není skutečně jiné cesty. To nám potvrzují i dějiny. I sama církev, která prochází dějinami, nás bez ustání volá k obrácení.

I Panna Maria, Královna míru, jež se už tolik let zjevuje v Medžugorji, to neustále opakuje:

- "Drahé děti, obraťte se vy ve farnosti! Tak se budou moci obrátit i ti, kteří sem přicházejí." (8. 3. 1984)
- "Drahé děti, vyzývám vás, abyste se jednotlivě obraceli. Toto je čas pro vás." (13. 2. 1986)
- "Drahé děti, i dnes vás zvu k úplnému obrácení, které je těžké pro ty, kteří se nerozhodli pro Boha. Vyzývám vás k úplnému obrácení k Bohu..." (25. 1. 1980)
- "Drahé děti, v tyto dny se modlete ještě více za obrácení hříšníků." (2. 8. 1984)
- "Já jsem, drahé děti, neúnavně a volám vás i tehdy, když jste daleko od mého srdce. Jsem Matka a i když cítím bolest pro každého, kdo se zataulá, lehko odpouštím a raduji se z každého dítěte, které se obrátí." (14. 11. 1985)

Obrácení je milostivě Boží pozvání, které se v nás neustále ozývá, aby nás podněcovalo k hledání Boha a abychom se k němu stále vraceli. Je to Boží dar, kterým On obdarovává každého člověka. Naše odpověď na toto Boží volání je spojena s neodvolatelným rozhodnutím zanechat vše a úplně se odevzdat Bohu. Obrácení je milost, kterou vždy a stále předchází Boží iniciativa.

Obrácení je pevně přesvědčení, že Bůh nás může změnit, i kdybychom se od něho jakkoliv vzdálili, i kdybychom byli jakkoliv hříšní - pro Boha je vždy možné nás zachránit, spasit. Je pravda, že to ale neudělá bez nás.

Obrátit se znamená dovolit Ježíši Kristu, aby nás zcela uchvátil mocí své milosti. To znamená úplně se mu odevzdat, darovat mu celý svůj život, ve všem se něho spolehnout. Znamená to zvolit si Ježíše za svého učitele a spasitele, stále ho poslouchat a bez výhrad ho následovat cestou života.

Obrácení se děje v rozumu i vůli. Jestliže se člověk rozhodne pro víru v Boha, musí nejprve poznat, kdo je Bůh, kam s vírou směřujeme, jaké jsou způsoby a motivy. Až po poznání je možné se svobodně rozhodnout jít k Bohu. Bez poznání pravdy nelze jít za Pravdou. Proto musíme nejdříve poznat Ježíše Krista. Až poté se dostane Boží Síla. Proto Ježíš přišel, vyučoval, přesvědčoval, hlásal. Až potom dal těm, kteří mu uvěřili, Ducha Svatého, aby uzdravil také jejich slabou vůli a oni se mohli pro něj úplně rozhodnout.

Podstata obrácení je v tom, že si uvědomíme svůj hřích, že si ho upřímně přiznáme, litujeme ho a když dostaneme odpuštění, začneme žít novým životem, mocí Boží milosti. Obrácení spočívá v zanechání sobectví a všech ostatních hříchů a v přijímání lásky a odevzdávání sebe samého. Hříchem odmítáme poslušnost vůči Bohu, odhazujeme ho a trháme lásku. Obrácením se vracíme k Bohu, odevzdáváme se mu, přijímáme a posloucháme jeho slovo a tím přijímáme od něho také světlo.

Obrátit se znamená vrátit se do domu Otcova po dlouhém toulání se tímto slzavým údolím. Proto není obrácení záležitostí jediného okamžiku, dne, ale trvalým rozhodnutím, trvalým putováním živou vírou k Bohu. Všichni se musíme denodenně obracet. Je to naše každodenní práce. Je to naše nejsvětější povinnost.

Po této milosti obrácení se v našem srdci začne měnit náklonnost ke zlému. Je to změna způsobu myšlení, citění, proměna života, srdce, duše, rozumu... Obrácení není ničím jiným, než životem podle Boží vůle. "Bud vůle tvá" - je naše denní modlitba, která nám nejlépe pomáhá obrátit se a nikdy se na této cestě neunavit.

Obrácení se zakládá na tom, že každý den vykazujeme na svém účtě nevďek, nedbalost, malověrnost, nedostatečnou víru a naději a že znovu žádáme o odpuštění a Boží sílu ve svátosti smíření.

Je proto potřebné stále znovu začínat a postupovat, umrtvovat se, uskutečňovat duchovní vítězství, neustále se modlit a nikdy neustávat (Lk 8,1). Modlitba je svým způsobem první a poslední podmínkou obrácení, duchovního zdokonalování, svatosti. Modlitba nám pomáhá neustále se obracet, neustále myslet na Boha a být mu věrný.

"Obrátit se konečně znamená neustále se vychovávat, prohlubovat svůj duchovní a intelektuální život, rozjímat o vznešeném daru, který nám Kristus dal, o vznešeném významu svého pozvání." (Jan Pavel II.)

(fra. Petar Ljubičić)

+++

Rozhovor s Ritou Claus

V sobotu 25. července 1987 se představila na faře v Medžugorji Američanka Rita Claus z Evans City v Pensylvánii. Plná života. Přišla v doprovodu svého muže a tří dětí. Vyprávěla svou životní historii. Tvrdila, že ji Matka Boží vyléčila ze sklerozy multiplex.

- "Chtěla jsem se stát řeholní sestrou a vstoupila jsem do kláštera. V roce 1960 jsem měla před slavnými sliby, když se u mne objevila skleróza multiplex. To byl důvod mého propuštění z kláštera. Vrátila jsem se domů, ale pro nemoc mě nikdo nechtěl přijmout do práce. Odešla jsem do jiného města, kde mě nikdo neznal. Tam jsem našla zaměstnání a poznala svého manžela. To bylo v roce 1968. Neřekla jsem mu, že jsem nemocná a přiznávám, že to z mé strany nebylo správné. Začala jsem vychovávat děti a cítila jsem se stále nemocnější. Lékaři mě vyzývali, abych se se svou nemocí svěřila svému muži. Konečně jsem se k tomu odhodlala. Muž se rozhněval, že jsem takovou věc před ním tajila a chtěl se se mnou rozvést. Ale pak se usmíil a zůstali jsme spolu. Já osobně jsem v této nemoci byla rozčarována ze sebe i z Boha. Nemohla jsem pochopit, proč tak zkouší právě mne. Tehdy jsem odešla do jednoho modlitebního společenství, kde se jeden kněz nade mnou modlil. Pak jsem pocítila radost, kterou s údivem na mně upozoroval i můj manžel. Pokračovala jsem v práci jako učitelka, ale šlo to stále hůř, později už jsem nemohla ani psát. Podobala jsem se malému nemocnému dítěti, ale snažila jsem se nemoc co nejvíce skrýt. Na vozíku mě vozili do školy i na mši. Zvlášť těžké byly noci. V roce 1985 se stav velmi zhoršil, nemohla jsem sama ani sedět. Muž tehdy moc plakal a tehdy mi bylo nejhůř.

V roce 1986 jsem četla v časopise Readers Digest o událostech v Medžugorji. Za noc jsem přečetla knihu mariologa Laurentina o Medžugorji. Pak jsem se začala ptát sama sebe, co já sama mohu učinit k větší cti Matky Boží? Stále jsem se modlila. Ale nemohla jsem se za své uzdravení, protože mi to připadalo příliš pozemské. 18. června v hluboké noci, kdy jsem se sama sobě zdála divná, mi připadalo, že slyším nějaký hlas, který mi říká: Proč se nemodlíš za své uzdravení? - Najednou jsem se začala modlit: Orashe Gospo, Královno míru! Věřím, že se zjevuješ dětem v Medžugorji. Prosím tě, popros svého Syna, aby mě uzdravil! - Pak jsem ucítila jakési teplo a napětí v celém těle, zvlášť v těch částech těla, které mě bolely nejvíce, pak jsem usnula. Když jsem se probudila, nemyslela jsem již na svůj noční zážitek. Muž mě připravil k odjezdu do školy. V 10.30 byla jako obvykle přestávka. Tehdy jsem ke svému překvapení zjistila, že mohu hýbat nohama, což jsem už nemohla osm let. Ani nevím, jak jsem přišla domů. Chtěla jsem manželovi ukázat, jak mohu hýbat prsty. Ale nikdo doma nebyl. Ještě jsem stále nevěděla, že jsem se uzdravila! Obvyčejně potřebuji pomoc, když vstávám z vozíku. Tehdy, když jsem ošišla domů, jsem slezla z vozíku bez cizí pomoci, chtěla jsem si zout boty a najednou jsem zjistila, že mám nohy zdravé. Začala jsem plakat a v pláči volat: Můj Bože, díky tobě! Díky tobě, Maria, Matko! - Ale ještě stále jsem nevěděla, že jsem

zdravá. Zkoušela jsem nohy, ruce, všechno bylo jako u zdravých lidí. Zavolala jsem své přítelkyni. Když přišla, poskakovala jsem před ní jako malé dítě. Pak jsme spolu začaly chválit Boha. - Když se vrátil muž a děti a viděli mě zdravou, zůstali stát překvapení. A když se mě děti zeptaly, jak jsem se uzdravila, řekla jsem: Ježíš a Maria mi vrátili zdraví."

A co na to lékaři?

- "Když jsem jim oznámila, že jsem se uzdravila, říkali, že to je nemožné. Ale když jsem prohlédli, nemohli to lékařsky vysvětlit. Zůstali nad tím bezradní."

Řekněte nám něco o svých dětech. Jak jste v sobě našla odvahu je vychovat, když jste byla tolik nemocná? Doporučovali vám lékaři potrat?

- "Lékaři doporučovali potrat již od prvního dítěte. Tehdy po prvním dítěti se mi stav opět zhoršil. Říkali, že dítě bude nemocné. Dostala jsem tehdy spalničky. Bylo to nebezpečné i pro dítě. Spalničky jsem dostala také tehdy v klášteře, než se objevila skleróza multiplex. Lékař ode mě odtáhl ruce, když jsem potrat odmítla, musel mě převzít jiný lékař. Všechny tři děti jsem rodila císařským řezem, ale chtěla jsem je mít za každou cenu."

Jak si vysvětlujete, že dlouholeté utrpení nezanechalo stopy na Vaší duši ani na duších Vašich dětí a manžela?

- "To je pro mě ještě větší zázrak než mé uzdravení. Když si jen představím, jakými mukami musel projít můj muž, který není nijak přesvědčený věřící a není ani katolík, ale protestant, když si vzpomenu, jak jsem rodila jako těžce nemocná zdravé děti, proti všem lékařským prognózám, musím říci, že jsme šťastná rodina. Naučili jsme se skrze utrpení jeden druhého si vážit, a pak Bůh skrze Marii udělal nevidaný zázrak! Z mých úst nemizí chvála Hospodina, stejně jako Panny Marie. I dnes večer se chci připojit ke všem věřícím při naší svatě zde v Medžugorji a chválit naši nebeskou Matku."

Chcete něco vzkázat našim čtenářům?

- "Chtěla bych říci něco všem nemocným. Bůh slyší vždy naše modlitby. Ale i když nás tělesně nevytřeščí, dává nám milost duševního uzdravení. A nikdy nás neopustí, protože Bůh nikoho neopouští. Miluje nás, i když nás nechá v tělesném utrpení. Když pošle kříže nemocným nebo těm, kteří se o ně starají, vždy chce dát mnohem víc. Ať vás tato naděje posiluje! Buďte v utrpení nesobečtí! Obětujte je za druhé, pak i vám bude líp, než si myslíte. Slibuji všem nemocným, že se za ně budu modlit. A vyzývám všechny, aby se modlili za mír na světě i mír v lidských duších!"

+++

Radostná zpráva: Biskupové konají oficiální návštěvy Medžugorje

Předseda jugoslávské episkopální komise pro mariánská zjevení v Medžugorji biskup Franjo Komarica přišel v sobotu 21. října 1990 oficiálním způsobem do Medžugorje a byl hlavním celebrant večerní koncelebrované mši. Skvělá událost! Dosud žádný biskup nemohl navštívit Medžugorji oficiálním způsobem a proto přicházeli soukromě.

Biskup Komarica měl na počátku mše dlouhý úvodní projev, v němž vysvětlil význam události v Medžugorji a to, že biskupská konference vyzvala jeho a místního biskupa Žaniče k této oficiální návštěvě. Řekl, že další biskupové budou v těchto oficiálních návštěvách pokračovat. Lid nadšeně aplaudoval.

Dr. Slavko Barbarič v rozhlasovém projevu konstatoval, že tímto aktem je otevřena nová fáze vztahů mezi církevní hierarchií a Medžugorji. Je zřejmé, že tento oficiální příchod jugoslávských biskupů a účast při slavení eucharistie, která je klíčovým momentem pro možnost konání poutí, je svým oficiálním charakterem mezníkem překračujícím dosud praktikované zábrany a může být považován za uznání Medžugorje jako Mariánské svatyně. Děkujeme Bohu za to, co se stalo a pokračujeme v modlitbách, aby se stále naplňovaly plány Panny Marie.

(Echo of Medjugorje, listopad 1990)

+++